

Tre dikt.

Skapelsesberetning

Han sa: Bli lys! Men som et ekko lød det
fra rummets dyp: Bli mørke! Begge bud
ble oppfylt øyeblikkelig. Men Gud
var meget vred: Ved Himlen, hva betød det

at noen våget trosse ham? Hvem talte
ham midt imot? Da fikk han dette svar:
— Mitt navn er Satan, og den makt jeg har
er meget stor. O Herre, jeg befalte

før du var til. Jeg gjorde deg til Ordet,
fordi min onde stillhet ble for stor.
Nu skaper vi i fellesskap en jord
hvor du og jeg kan være De To Store! —

Men eftersom hr. Satan var den første,
ble selvsagt han den sterkeste og størstel!

Høstnatt

Hvilke mørke drømmer leker
i det sorte skyggespill
under bergets bratte streker?
Hvem er han som lydløst ror en
båt av mørke inn mot jorden,
inn mot oss, og legger til?

Somrens sang fløy bort fra trærne.
Øde ruver høstens hus.
Venn, se dér: En hjemløs stjerne
styrter gjennom rummets avgrunn
feberhvit — mot hvilken havbunn
under nattens bølgebrus?

Idar Kristiansen

Vi som lot vårt sinn bedrøve
av det stumme stjernevær
mater muldens munn, som løvet.
Bare éngang er vi våren.
Vi har ingen påskemorgen
etter gravens kolde klær.

Vi er bare to små dumme
hjerter på en høstlig jord
som tilfeldig fins i rummet.
Vi er bare to små gåter
i en høstlig natt, som gråter
uten ord.

Et landskap

Et rovdyr-landskap: Kolde breer
og nunatakker inn i luftens tak!
Ugjestmildt land, var dét din avstands-tanke?
Kom nærmere! Seil hit din redde båt,
og du vil finne stranden jomfru-hvit
av vennlig skjellsand. Som den åpne favn
din gode kvinne byr deg, er den rede.
Seil nærmere, legg til, og gå iland!
Følg stien opp fra stranden! Mellom bregner
og grønne bjørker leder den deg inn
til det jeg er: En fredfull sommerslette
med lam som gresser langs de dagblå bekker
som ber deg skylle saltet av din munn.

★ ★
★

